

2942

O, älskade Maria nu stundar avsked snart.

O, älskade Maria nu stundar avsked snart
omboard vi måste gå tv vårt skepp är redan klart
ha mig i troget minne och bliv min trogna mö
vi träffas en gång åter vår kärlek skall ej dö.

Så talade matrosen steg ned uti sin båt
på stranden stod Maria med ögonen full av gråt
på avstånd svajar skeppet den långa resan gick
och ankaret det lättades i samma ögonblick.

Nu svajar segel redan på köl nu skutan far
utöver havet vida på stranden ensam kvar
Maria stod och suckade så sorgset i sin själ
O Gud beskydda honom o älskade farväl.

Nu många år försvunnit sen så livet drömt
Marias första kärlek den var en lycklig dröm
och hon var en trogen flicka och i hennes hjärta bor
stor kärlek till en sjöman hon honom troget svor.

2942

Den sjöman som hon älskade den hördes aldrig av
han kanske dukt under uppå det vida hav
på honom har hon väntat i många långa år
han vill ej komma åter ej något brev hon får.

I Söderhavet seglar ett skepp för förlig vind
kaptenen stod på halvdeck så sorgsen i sitt sinn
hans minne det syns vanka med stolthet uti nord
han tänkte på Maria och på sin fosterjord.

Nu har jag seglat vida och skeppet det är mitt
jag rikedom har samlat och mitt hjärta det är fritt
nu vill jag hemåt och hälsa på min mö
kom följ mig friska vinder kom följ mig över sjö.

Ett nödskott hörs i fjärran en stormig höstenatt
då vaknade Maria min Gud hur är det fatt
på revet har ju strandat i stormens raseri
ett skepp Maria suckade o himmel stå dem bi.

2942

Den andra dagens morgon där flöt ett lik i land
men se det var kaptenen med ringen på sin hand
Maria skådade efter och känner strax igen
o det är ju min Anton min käre barndomsvän.

Det blev mig väl förunnat i detta livets sen
min Anton han kom åter men som ett bleknat lik
så talade Maria sjönk ner uti hans famn
förenat gingo både till fridens sälla land.

I samma grav de lades från oro och besvär
men se uppå de båda hur sött de vila där
men uppå folkets läppar där hörs så många gånger
den kärleksfulla sagan en enkel sjömanssång.

2942

T ensam över mörkblå vågor.

T ensam över mörkblå vågor
skrider stolta skeppet fram
och i österns purpurvågor
bryter dagens gryning fram.

Allt ombord är tyst och stilla
ingen munterhet och sång
endast rodet höres drilla
skeppet svajar av och an..

Då kaptenen höres mana
brassa akterrörorna back
och på halva stängen hissa
skeppets sorgeflegga opp.

Tv vi skola överlämna
åt en djup och dunkel grav
en yngling som i nattens timmar
döden visst uppslukat har.

Kisten nu i ordning söres
uppå gammalt sjömansvis
fram till relingen den föres
endast gjord av segelduk.

2942

Ingen klagan hörs av någon.
blott en enkel bön blev gjord
en tår från sjömansögon faller
en tystnad överallt blev spord.

Kom du lilla ande ljuva
kom och se den enkla grav
kom du fridens turturduva
kom och hör oss på det vida hav.

Ingen ros och ingen lilja
pryda skall en sjömans grav
endast vågor gå och komma
skeppet svajar av och an.

Slumren ljuvt i havets salar
vågar över vågor där
för din brud vi vill omtala
att vi begravt din vän så kär.

2942

Det var en gång jag valde mig en vän.

Det var en gång jag valde mig en vän
den höll jag kär näst Gud i himmelen
jag reste bort för några månaders tid
men kom igen det var vid julstid.

Det första som jag tänkte göra då
det var till den lilla vännen grå
för att få trycka hennes röda kind
den som så ofta vilat intill min.

Men när jag kom till lilla vännen min
då satt där så bedrövd i sitt sinn
ett litet barn hon uppså armen höll
och tårarna på hennes kinder föll.

Jag hälsade: " God afton min Kristin
här har du åter lilla vännen din
men vad är det för ett barn du har hos dig
säg svara var nu uppriktig emot mig!"

Hon svarade men genast brast i gråt
o Vilhelm kär vi måste skiljas åt
ty jag har varit otrogen emot dig
o Vilhelm kär kan du förlåta mig?

2942

Hur skall jag mig nu en trogen vän få
till vilken jag i kvällens stund kan gå
till vilken jag kan sätta tro och kärlek till
och som mot mig uppriktig vara vill.

När ungdomen till sina nöjen går
då sitter jag och fäller många tår.
då tänker jag upp de flydda dar
då du och jag i samma sällskap var.

2942

På Bohusläns kust ibland klippor så grå.

På Bohusläns kust ibland klippor så grå.
där ser man en grav med ett ankar upå
den saknar all klädsel av kransar och band
dess prydnad består utav sjöskum och sand.

Ven sagan om den i graven är gämd
av fiskarbefolkningen aldrig blir glömd
om tiden den ej har mitt minne försträvt
skall jag den berätta som jag den har hört.

Vid äldre gränar som växte på strand
där såg man en fiskarflicka ibland
hon satt där så ensam med hand under kind
och lyssnade tankfullt till susande vind.

Hon suckade ack huru smärtsamt det är
att så vara skild från den vän man har kär
o svara mig bälje och blånande hav
var finnes min älskling säg är han i grav.

Eller har han mig glömt och säg tagit en ann
o Gud, denna tanke kan ej vara sann
han svor mig ju trohet den dag han for bort
och lovade komma tillbaka så fort.

2942

Han sade ju när som han slöt mig i famn
jag skriver s' snart som jag kommer i hamn
men aldrig en rad ifrån honom jag fått
fastän sen den tiden tre år har gått.

Med sorg i mitt hjärta här ensam jag står
i mitt sällskap är vågen som skummar och slår
ni ensliga granar och grånande skär
ni äro den enda som jag håller kär.

Hav tack för den vänskap ni visat mig här
nu avsked från världen för evigt jag tar
min grav den skall bäddas från vågornas swell
bland sjöskum och sjötång nu vila jag skall.

Ven ack ned i djupet grymt fångslad jag är
där seglerens köl utan skonsamhet skär
och utav vers vågor de föra mot land
ett hjärta som brustit ej långt ifrån strand.

2942

Så löser hon sakta sitt böljande hår
och sedan hon neder till havsstranden går
där viskar hon åter sin älskades namn
och sjunker sen sakta i vågornas fann.

Men en tid därefter sen flickan försvann
man likeö av henne i vågornas fann
så fick hon sin grav invid gränernas fot
där vilar hon trygg under stormarnas hot.

Men en sjöman sen kom ifrån främmande hav
han lät sätta ett ankare på hennes grav
på ankarstaket lät han inrista dessa ord
här vilar den flicka jag har älskat på jord.

Men Kattgattas böljor de skumma och slår
vid foten av graven från år och till år
men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen aldrig blir glömd.

2942

En visa mig lyster att sjunga.

Tu visa mig lyster att sjunga
som mången till hjärtat skall gå
om gräsligt ett mord som här hände
strax utanför stan häromdan.

Sex ynglingar kommo från krogen.
de skulle begiva sig hem
då en av dem ropade: "Bröder
kom låtom oss slåss med varann.

de ropade alla
kom gossar och låtom oss gå
tag käppen med er om vi falla
vi åter igen.

Ven nu kommer Lantz från kasärnen
till stallet han ämnar sig gå
han kunde väl aldrig dock ana
mot döden han nu skulle gå.

2942

Men nu möter Lantz uppå vägen
en hop som huserer vill slå
"God afton", de sade till honom
min gosse säg vart skall du gå?

Då hövlist han svarar: "Till stallet
jag vakten skall have i kväll."
ja det hade nog varit fallet
men först skall vi have lite glatt.

Så flyge de på honom alla
ett i pannan han får
så att han till marken ses fälla
men snart åter upprätt han står.

Nu Käppreppen på honom
och vanmäktig störtar han ner
men djuriskt de honom arbete
men modigt på dörden han ser.

2942

Han sökte dock manligt sig värja
mot både besinning och mod
men han var ju ensam mot alla
snart heden den färgas av blod.

Så hastigt det blodsådet skedde
kamrater nu först hunno fram
kom gossar de bärsade ropa
hjälp gossar de slå ihjäl Lantz.

Från stallet nu skyndade vakten
till platsen där slagsmålet stod
men mördarna togo till flykten
och Lantz låg där uti sitt blod.

Kamraterne togo den slagne
av blodet han färgades röd
men innan de kommo till målet
så var han ren kallnad och död.

2942

Karvater kom låtom oss hämnas
vi vilja se mördares blod
vi skola dem alla slå neder
kom hämnden skall inge oss mod.

Men löjtnantens röst härdes ljuda
polisen skall hava rapport
och genast polis och huserer
på jakt efter mördarna far.

Och mördares hämnd de snart hunnit
en stor och hämndlysten trupp
i lagens namn skall här nu öppnas
så ljuder i natten ett rop.

O sucka och gråt arma moder
din son nu snart bojorne bär
du lidande nygifta make
din make nu mördare är.

2942

Ven barnet i vargen syns sträcka
mot fadern de armarna små
o Gud han med åldern nu suckar
kan jag väl förlåtelse få.

Och mårdarna alla de lida
nu ångers förfärliga kval
i bojar de arma försna
sitt gryma och blodiga brott.

Men Leantz vilar nu uti graven
hans minne det lever dock kvar
hans fästas väl sent honom glömmar
hon minnes sin vän i alla dar.

Tempeltornets dvästra klockor hördes.

2942

Tempeltornets dvästra klockor hördes.
mot dess port en svartklädd skara rördes,
och en yngling skördad ren av våren
buro de så sakta till sin grav,
och en yngling skördad ren av våren
buro de på bären.

Sakta sänktes slumra ner i mullen,
fredligt rundades ånyo kullen,
och ett enkelt kors blev ställt av sorgen
på den kullen som nu var hans grav,
och ett enkelt kors blev ställt av sorgen
på den lugna borgen.

Nu när livets sista färd var slutad,
bröt det tvästa tåget upp mot lutan,
mot en alm som sig i nejden höjde
kvar en flicka stod så blek och tyst
mot en alm som sig i nejden höjde
kvar en flicka dröjde.

2942

Och hon dröjde där till allt blev öde,
då till graven gick hon till den döde,
och en lilja som hon bar i handen
lade hon så sakta på hans grav,
och en lilja som hon bar i handen
lade hon på sanden.

Och den trogna satt och grät på stället
långt sen solen sjunkit bakom fjället.
och den tysta nattomhöljda stjärnan
uppgick över henne mild och klar,
och den tvsta nattomhöljda stjärnan
uppgick över tärnan.

Klara stjärna i det mörkblå klara
snart så vill jag få upptill dig fara,
till min vän som är från mig bortgången
upptill dig o stjärna mild och klar,
till min vän som är från mig bortgången
upptill änglar mången.

2942

Nästa morgon blev hon än där funnen,
men hennes tårekälla var försvunnen
och mot korset som hon slöt med armen
slog ej mera barmen hon var död,
och mot korset som hon slöt med armen
slog ej mera barmen.

Och den trogna flickan hon blev bäddad
ner vid den som hon i livet älskat,
nu tillsammans vila ljuvt de båda
uti gravens lugna tysta bo,
nu tillsammans vila ljuvt de båda
fria från all plåga.

Det var en gång en Djurholmsbo .

Det var en gång en Djurholmsbo, som fick uti sin falleralla
det var en gång en Djurholmsbo, som fick uti sin håg
att företa en resa allt med ett djurholmståg
i bom fallolej bom fallolej
allt med ett djurholmståg.

Det första, som han gjorde var att kalla på en falleralla
det första som han gjorde var att kalla en jurist
han fick testamentet fick klara av juriskt
i bom fallolej etc.

Det första som han gjorde var att kalla på en falleralla
" " " " " " " " " " präst
ty hustrun hans och barna de tyckte det var bäst
i bom fallolej, fallerallalej etc.

Så kom en likkistfabrikant och tog av honom fallerarella
" " " " " " " " " " mått
och sedan grät familjen tre hektoliter vätt
i bom fallolej etc.

2942

Så steg den djärve djurholmsbon helt varligt i en falleralla
 " " " " " " " " " kupen
 han for och sedan fick man i livet aldrig sen
 i bom fallolej etc.

Han for i dager, for i tre, det var en hisklig falleralla
 " " " " " " " " " syn
 än for han upp i himla än släpa han i dyn
 i bom fallolej etc.

Var sen den djärve djurholmsbon tog vägen vete falleralla
 " " " " " " " " " fan
 en byxknapp sen man hittade på Engelbrechtsens plan.

Farväl du skånska flicka.

Farväl, du skånska flicka
din skål den vill jag dricka
en gång eller två,
emedan jag är färdig
att lyfta mina ankar
samt hissa mina segel och resa härifrån.

Och räcker du mig handen,
så giver jag dig ringen
så förlova vi oss,
men den förlovnings tiden
den är ju snart förliden
på bäljan blå, på bäljan blå i städer som på land.

Her du en vän på bäljan blå,
tänk aldrig mer på den,
ty den är en falsker vän.
ty de sjömannens tankar,
som uti världen vankar
på bäljan blå, på bäljan blå i städer som på land.

LUND: SHVEVSTETS
FOLKMINNESBOK IV

2942

Din kärlek är ej brinnande,
din kärlek är ej brinnande,
det ser jag uppå dig,
ty du har haft en annan,
allt medan jag var borta,
som tagit har det bästa
av kärleken från mig.

Och vilien i nu veta,
vem visen diktat haver,
och vad den handlar om,
så haver det en yngling,
som böljen blå har plöjt
och som förskjuten blivit
utev sin lilla vän.

SÖNDAGS
TIDNINGEN17 feb
26

2942

Skall jag sitta nu här i min ensliga bur.

Skall jag sitta nu här
i min ensliga bur
med mitt gårade hjärta i brand
som en fågel i bur
likt ett oskuldigt djur
inom seklade bojor och band.

O, vad tårar och sorg
i min ödeliga borg
och den druga och långsamma dag,
säg var finnes den dag,
då jag fri från all sorg
kan få njuta av kärlekens drag.

O, min älskade vän
o, jag frågar dig än
var den eviga kärleken bor,
o, min älskade vän
jag vill ila dig hän,
där jag får njuta av evinnerlig frid.

2942

Men jag kan icke se genom gallren nu mer
ej en skymt av himlen den blå
men en stjärna som ler,
blicker vänligt hit ner,
när hennes glans
genom gallret jag ser.

Uti ungdomens dag
var jag livad och glad
fast jag själv var en bleknande ros,
men vi träffas igen
du och jag lilla vän,
tänk, vad roligt vi skall have igen.

I skymningsens ensliga stunder.

I skymningsens ensliga stunder
jag drömt många tjugande dröm
allt här ibland hembygdsens lunder
jag vandrat med vännen så ömt,
den vän som i tysthet jag vågar
att älska och kalla för min,
den vän vilkens minne mig plågar
olikväl så tjugar mitt sinn.

O varför skall jag väl drömma,
drömma om kärleken så
och varför kan jag ej glömma
den vän som jag aldrig kan få,
den vän som i tysthet jag vågar
att älska och kalla för min
den vän vilkens minne mig plågar
olikväl så tjugar mitt sinn.

O älskade låt mig få trycka
min hand till ett sista farväl,
må sorgen ej grunda din lycka
jag önskar av hela min själ
må den som du väljer till make
dig älska som jag kära vän
då vill jag med bläddje försöka
farväl, vi ej råkas igen.

Hon var av fin familj och firad mycket.

2942

Hon var av fin familj och firad mycket,
hon var så ung så skön så levnadsglad,
och ordet ägnade hennes ungdomstycke
åt förste styrman på en Norrlandsbrigg.

Det var om här som frågan nu sig ställde,
hur de samtidigt skulle bli ett par,
men då ett hinder sig i vägen ställde
och detta hinder var ju Idas far.

En plats på stranden Axel skulle taga
och Ida skulle kasta sig i sjön,
han skulle henne sen ur vattnet draga
och fodra henne som en bärgerlön.

Som avtalt var att uti hatt och kappa
sprang Ida uti vattnet med ett rop,
men hon blev bragd i land utav sin pappa
som hade stått och hört på alltihop.

En dag i maj var Ida platt försvunnen,
det var en knäck för gubben som var svår
han letade i dammen och i brunnen,
men utav Ida syntes ej ett spår.

2942

En dag på sjön då briggen kasta ankar
ett lite stycke utför Rognefjord,
då växte upp hos gubben nya tankar
och han lät strax bogsera sig ombord.

Till förste styrman gick han glad i sinnet
han räckte handen och han sade så
"Kan styrman säga var min dotter finnes
så skall han henne strax till hustru få."

Och förste styrman pekar uppi riggen:
"Där ser ni lilla fräken Ida står
ty hon har följt med oss som lättmatros i briggen
det var hon själv som ville ha det så."

"Hurra" skrek Ida frisk och röd på nosen
"nu följ vi med pappa hem till stan",
och så blev styrman gift med lättmatrosen
säg var det ej en intressant roman.

2942

När solen sänker sina strålar.

När solen sänker sina strålar
med ömhet tänker jag på dig,
när aftonmånens glans sig målar
då är min tanke blott hos dig.

Vi skola leva sälla dagar
när vi förenas till ett par
då tror jag säkert Gud skall laga,
att vi på lyckans vägar gå.

Jag kan ej vika från din sida
mitt hjärta svarar endast nej,
all annan smärta kan jag lida
men överge dig kan jag ej.

2942

Om någon skulle mig förhindra
att jag ej kan få äga dig,
då tror jag säkert du kan lindra
den sorg som så har ängslat mig.

När livet mig ej mer behager
när det för mig en börda är,
då vill jag sluta mina dagar
o Gud, det är vad jag begär.

Nu reser jag till fjärran länder,
adjö med dig min lilla vän
räck mig ej den falska handen,
när du den trogne får igen.

2942

Här inom gallret i mörka kvällen.

Här inom gallret i mörka kvällen
jag sitter ensam i mörka cellen,
och mine tankar de ila hän
igenom gallret mot friheten.

Bortskild från världen och fåglars kvitter
jag ber en bön här nu jag sitter
"o kära sol sänd en stråle in
som kan upplysa en fånges sinn."

Här ingen sol eller måne blänker
så tyst och ensam nu jag tänker,
o grymma öde vad har jag gjort,
säg varför straffar du mig så hårt.

Jag sitter här liksom stackars slaven,
min cell jag liknar vid mörka graven.
I cellen vilar med bleknad kind
hans namn är Lind.

När aftonvinden där ute leker,
och trädens grenar mot bladen smeker
hopkrupen uti en dyster vrå
jag då till detta lyssna må.

2942

Den mat jag får, man intill mig kaster,
sen stänges dörren och tiden baster,
sen får jag uppå golvet i min bur,
min mat förtära liksom ett djur.

Förutom märken som i kenska matten,
jag har ett bord och en skål med vatten
på bordet ligger ock en bit bröd,
så nog jag slipper att lida nöd.

Men hoppas frihetens dag skall komma,
och uti frihet släppa alla fångar,
jag då med jubel i min unga själ
från Ljunabygd skall få ett glatt farväl.

Mitt trötta huvud jag nu vill vila
och låta drömmarna mot hoppet ila,
att jag från fångenskap skall bliva fri
och slippa bort från allt slaveri.

2942

Att vara kär det är en ryslig pina.

Att vara kär det är en ryslig pina,
den som försökt det säger inte nej,
jag var så rysligt kär i Nikoline,
och Nikolin hon var kär i mej.

Om hennes hand jag bad hos hennes pappa,
men jag fick svar som jag ej väntat på,
jag aldrig kommit utför någon trappa
så rysligt hiskligt hastigt fort som då.

Jag gick då hem och satte mig att skriva
om Nikolina ville vara snäll
och möta mig när månen börjar skina
på ekebacken nästa lördags kväll.

Där mötte mig en mörk figur i kappa
och månen sken på himlen som en båk,
den mötande var Nikolinas pappa
beväpnad med en rätt försvarlig påk.

2942

Jag började att darra uti knäna
och tänkte ta till flykten rädd och skugg,
men som jag gnedde där emellen träna
fick någon dansa polka på min rygg.

Så gick jag hem och skrev till Nikolina
nu är det med mitt hopp totalt adjö,
om du ej bota kan min kärlekspina
jag går och dränker mig i närmsta sjö.

Men Nikolina botade min sjuka
hon sade "Käre Pelle, tänk dig för
den som sitt liv förkortar är en kruka."
du kan väl vänta tills dess gubben dör.

Och nu så väntar jag och Nikolina,
att gubben snart skall kola vippen av
och uppå graven till ett minne sätta.
den gamle piken uppå gubbens grav.

2942

På sätt och vis jag håller av Katrina.

På sätt och vis jag håller av Katrina,
hon är min tröst båd morgon middag kväll,
med stora träsor går jag ur och i na
för det hon är beskedlig rar och snäll.
Men blir hon vred, se så, min liv,
hon bits och rivs och slåss med kniv,
fastän när hon fått rasat riktigt ut
hon färdig är att kyssas var minut.

Hon var så blank, som om hon var polerad
och fet och rund och stoppad må ni tro,
hon aldrig är det minsta grand generad
och där hon kommer blir hon nog med ro.
Hon lagar mat som smakar bra
och byter om varenda dag
när jag den ene middan välling får
så gröt på bordet andra dagen står.

2942

Jag får det mesta kaffe för på sängen
och allt som oftast bjuder hon på gök,
och är hon riktigt kommen då i svängen
så får jag sen till frukost sill ock lök.
Men blir hon vred se så edjö,
då får jag äta bara bröd,
ja en gång gjorde hon det riktigt bra,
hon sick och pöste i en fjorton da.

Men sen så gifte jag mig med Katarina,
och nu är vi ett lyckligt äkta par,
hon narrar mig varenda da te grina,
när som hon kallar mig för lille far.
Ja ni kan tro vi har det bra
vi dansar polka varje da,
ja det är roligt vara gifter man,
om än man slåss me käringen ibland.

2942

Ifrån England kommer jag till Sweden.

Ifrån England kommer jag till Sweden
och arbetar i mitt anlets svett
komma hit till Swedens kust
hava arbetslust
säg mig vad som ej där var rätt
yes, när jag mitt jobb hade slutat
och det var stilla kväll
då jag slumrar på min skuta
så lungt yes very well.

Bodde på ett skepp som låg på redde
och som gungade så stolt på våg.
English boys
där trives gott
har så präktigt aldrig mitt
yes, jag bättre dagar aldrig sågt
Yes, när jag mitt jobb hade slutat
och det var stilla kväll,
då jag slumrar på min skuta
så lungt yes, very well.

2942

Men en kväll när skeppet hade gungat
mig som vanligt uti stilla ro
hör jag en sabla skräll
skutan skaka,
gå to hell
och jag i luften flyger upp,
spik och skrot omkring mig vimla
och av dynamit kom os,
som en Vixt det blev på himla
jag hålla på bli mos.

Det var socialister som var framme
tänkte låta oss till botten gå,
må det vara någon skurk
kasta hit en liten burk
en sån där man brukar kalla bomb.
Det var becken för min möda,
bli i luften sprängd med krut
jag nu känner harmen glöda,
se här hur jag ser ut.
